

opusdei.org

Лист Прелата (жовтень 2015)

«Запитаймо ж себе, чи достатньо ми молимося, щоб щоденно чинити Справу?» З цим питанням звертається до нас Прелат у своєму місячному посланні, в якому розмірковує про заснування Opus Dei та про інші події в житті Церкви.

19.10.2015

Любі мої, нехай Господь береже моїх дочок і синів!

Завтра особливий день для подяки Богові за чергову річницю заснування Справи. Нам відомо, що святий Хосемарія отримав просвітлення від Бога під час молитви і впорядкування записів попередніх молитов, починаючи з маленьких Божих натяків. Багато років він просив Бога показати йому Свою Волю: **«Dómine, ut vídeam!»** – **«Господи, дай мені побачити!»**. І звертаючись до Діви Марії: **«Dómina, ut sit!»** – **«Маріє, нехай станеться те, що твій Син хоче від мене!»**. Тому, коли він чітко побачив Волю Бога, його реакцією стало одразу впасти навколішки, поклоняючись і тричі благословляючи Святого Бога в той час, як у його вухах лунав дзвін із церкви Святої Марії Цариці Ангелів, яким вітали Царицю Небес зі святом святих ангелів-охоронців. Для всіх нас це колінопреклоніння означає прославлення Господа за його

доброту і продовження служити Йому, не висуваючи умов.

Ніколи наш Засновник не зміг забути той дзвін. В одному листі, звертаючись до своїх дітей за рік до свого відходу на Небо, він писав: **«Я б дуже хотів, щоб цей дзвін завжди лунав у ваших серцях, та сама радість і те саме чужання духа, що залишив у моїй душі – минуло вже майже півстоліття з того моменту – той дзвін Марії Цариці Ангелів. Це є дзвін божественної радості, голос Доброго Пастиря, який (...) закликає нас до покаяння, якщо є потреба, пробуджує глибоке бажання внутрішнього оновлення: нове вознесення душі, посиленна молитва, примноження умертвінь, посилення духу покаяння, збільшення намагань – якщо це**

можливо – бути гарними дітьми Церкви».[1]

Хочу згадати і нагадати вам поради нашого Засновника, щоб ми завжди намагалися застосовувати їх на практиці, особливо протягом місяця, який зараз розпочинається, – місяця Розарію, в часі якого відбудеться Синод єпископів, присвячений питанням сім'ї, що про нього ми так багато молилися в єдності з намірами Папи – і в повній фазі Марійного року, проголошеного в *Opus Dei*. Хочу розповісти вам історію, яка відобразить значення нашої молитви. Якось я відвідував одного єпископа в Австралії. Після декількох хвилин розмови з ним, він звернувся до мене з наступним запитанням: «Засновник, щоб здійснити Справу, багато молився, чи не так?». Я дав позитивну відповідь, додаючи декілька деталей.

Запитаймо ж себе, чи достатньо ми молимося, щоб щоденно чинити Справу.

«Діти, зупиніться зараз на хвилину, – писав наш Отець, – і порозмірковуюйте над своєю поведінкою. Можливо, ми починаємо відчувати відгук гучного дзвону, небесної благодаті в глибині нашої душі. Бог відкриває нам свою безмежною відданістю, що полотно справжньої християнської поведінки вишите нитками божественної і людської історії, коли воля людини переплітається з Божою волею» [2].

Він нам повторює разом зі святим Матвієм: *«Тож будьте досконалі, як досконалий Отець ваш небесний».* [3] І святий Павло наголошує: *«Це ж саме воля Божя*

– *святість ваша*».[4]Починаючи з 2 жовтня 1928 року, усвідомлюючи, що Бог прагнув, щоб Opus Dei був частиною народу Божого, поставлений на служіння всій Церкві, святий Хосемарія віддався без вагань цій справі й тому писав із повною впевненістю: ***«Справа Божя прийшла чинити Волю Божу. Тому будьте твердо переконані в тому, що Небо бажає, аби вона здійснилася»***.[5]

На той момент Opus Dei було маленьким насінням, що ледь-ледь пробилося крізь землю, тому перші члени, які вірно наслідували нашого Отця – хоч і прийшли із затримкою – показали велику віру в Бога і довіру нашому Засновнику, бачачи його постійну самовідданість. Зараз, споглядаючи те, як дух Справи укорінився в душах у численних країнах, я наважуся сказати, що

ми не потребуємо тієї віри, адже очевидним постає розвиток і поширення Справи – ми торкаємося руками й отримуємо свідоцтво того, що Бог наш Господь є вірний своїм обіцянкам.

Так, дочки мої і сини, **«майте тверде переконання, що небо палко бажає того, щоб *Opus Dei* поширився»**[6] по всьому світу, і ця велика пригода закликає нас на нашому робочому місці, в широкому колі наших соціальних відносин, також у наших сім'ях. Ми приєднуємося до вдячного заклику багатьох душ на Небі й на землі, які не перестають прославляти Пресвяту Трійцю за цей її дар, даний Церкві й цілому світові. «Sanctus, Sanctus, Sanctus», – проголошуємо, розуміючи, що самих слів недостатньо, щоб висловити велич Бога й виявити Його милосердя.

Згадаймо роздуми нашого Отця, звернені до Бога: **«Ти, будучи тим, ким є, – Абсолютною добротою, я – тим, ким є, – останньою брудною ганчіркою цього зотлілого світу... І тим не менше, ти дивишся на мене... і шукаєш мене..., і любиш мене. Господи, бажаю, щоб мої діти дивилися на Тебе, шукали і любили Тебе. Господи, бажаю шукати, споглядати і любити Тебе».**[7]

6 жовтня – річниця канонізації нашого Отця. Це є слушною нагодою, щоб подвоїти нашу подяку Богові й нашу молитву за Церкву, Справу й усі душі. Відкриймо широко серце близьким і далеким людям, тому що до всіх має дійти імпульс нашого апостольського пориву. Особлива відповідальність лягає на християнські сім'ї, аби ми особливим чином змогли

підтримати вогник духа Opus Dei там, де він загорівся. Як писав Іван Павло II, «мірою того, як християнська родина приймає Євангеліє і зростає у вірі, твориться євангельська спільнота (...). Ця апостольська місія сім'ї бере свій початок у хрещенні й у таїнстві подружжя отримує нову силу для розповсюдження віри, щоб освячувати й перетворювати сучасне суспільство відповідно до Божого плану».[8]

Ми маємо щоденно докладати зусиль для того, щоб виконати завдання євангелізації. Тож попросимо Пресвяту Трійцю, щоб вона дарувала нам бажання нести світло і сіль Христових учнів у всі сфери життя. **«Тому всі ми, починаючи з християнських родин, маємо відчувати відповідальність щодо сприяння появі та дозріванню особливим чином місіонерських покликань,**

**покликань до священницького
або чернечого життя, так само й
серед світських,
використовуючи необхідні
засоби й ніколи не полишаючи
молитви – цього
привілейованого засобу».[9]**

Сьогодні ми є свідками горя чисельних родин, які змушені емігрувати з різних причин: відсутність роботи, бідність, війна, переслідування через віру... І часто реальність є такою, що люди, які знаходяться у таких важких умовах, не можуть оселитися в місці, де б їм хотілося. Церква, що є Матір'ю всіх людей, не може залишатися байдужою в цій ситуації. Постійними є заклики Папи Франциска до людської і християнської солідарності стосовно цих людей. Нещодавно він нагадав нам, що «перед обличчям трагедії десятків тисяч біженців, які тікають від

смерті через війну, голод і знаходяться на шляху надії на життя, Євангеліє закликає нас бути «ближніми» найменших і полишених. Дати їм конкретну надію. Не тільки сказати: «Тримайся, вперед!» ...Надія надає бойового духу тому, хто з упевненістю йде до поставленої мети».

Також Понтифік звернувся з проханням виконати конкретні дії щодо підготовки до Святого Року, який розпочнеться в грудні. Цей міграційний рух тисяч мешканців, особливо важкий для Європи, також має місце в інших місцях світу. До всіх звертається Папа, наголошуючи на необхідності підтримувати цей заклик, нагадуючи, що **«Милосердя – це друге ім'я Любові»[10]**.

Що має робити кожен із нас з власної ініціативи та

відповідальності? По-перше, ми не можемо дозволити, щоб наші душі були пасивними щодо цих подій. Для цього ми маємо молитися і поставити собі запитання, які конкретні засоби ми маємо застосовувати, щоб якимось чином задовольнити потреби цих людей. У багатьох випадках виявляється доречним – відповідно до можливостей кожного – співпрацювати з дієцезією і парафіями, до яких Папа звертає свій заклик, або з організаціями, що займаються наданням такої допомоги. Ніхто не повинен залишатися байдужим до потреб цих чоловіків і жінок – ближніх, в яких ми маємо відкрити самого Ісуса Христа. Попросимо Духа Святого, щоб Він просвітив нас і підштовхнув до дій, знаючи, що Він надає вдалі підказки.

Таким чином, сімейні та соціальні стосунки з точки зору віри й Божої любові можуть «**протистояти спустошенню сучасного міста (...). Посмішка однієї родини здатна перемагти це обезлюднення наших міст. І в цьому полягає перемога сім'ї (...). План Вавилонської вежі буде мертві хмарочоси. Дух же Господній, навпаки, здатний зробити так, щоб пустелі розцвітали**».[11]

Завершу, повторивши прохання посилити протягом цього місяця молитву за Папу і за Синод, який розпочнеться 4 жовтня.

Звернемося до заступництва Діви Марії, Матері Церкви і Цариці родин, – і таким чином наша молитва, в єдності з молитвою тисяч людей, що супроводжують нас у даному намірі, постане ще з більшою ефективністю перед тронем Господнім.

Наголошую: дбаймо про нашу особисту молитву на Розарії і в спогляданні кожної таємниці. Входячи ще більше в життя Ісуса і Марії, помножиться наше бажання стати братами цілого суспільства поряд із бажанням стати ближчим до кожної окремої людини.

З усією любов'ю вас благословляє
ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 жовтня 2015 року.

[1] Святий Хосемарія. Послання 14.02.1974. – № 1.

[2] Там само.

[3] Мт 5, 48.

[4] 1 Фс 4,3.

[5] San Josemaría. Instrucciones, 19-III-1934. – N. 47.

[6] Там само.

[7] San Josemaría. Notas tomadas de su oración personal, 27-III-1975 («Por las sendas de la fe». – Madrid, 2013. – P. 160).

[8] Св. Іван Павло II. Апостольське послання «Familiaris consortio», 22-X-1981. – № 52.

[9] Св. Іван Павло II. Апостольське послання «Christifideles laici», 30-XII-1988. – № 35.

[10] Там само.

[11] Папа Франциск. Загальна аудієнція, 2-IX-2015.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-zhovten-2015/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-zhovten-2015/)
(22.02.2026)